

det ærede Medlem har nogen Nytte af at faa den saaledes skruet op.

Ellinger: Jeg skal sige til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at det er dog ubestrideligt, at det ærede Medlem fra Assens' (Klaus Berntsen) saavel som det ærede Medlem for Horsens Landkreds' (P. Th. Nielsen) Modstand — en Modstand, som altsaa ogsaa har bevirket, at Mindretallet i Finansudvalget foreslaar denne Bevilling udstemt — hidrører fra, at de paagældende vil opretholde de nuværende Kursus paa 1 $\frac{2}{3}$ Aar. Naar det ærede Medlem dernæst nævnede § 1 i Loven af 1892, skal jeg dertil bemærke, at den Bevilling, der her er Tale om, kommer ikke i Strid med § 1, fordi der i Slutningen af Paragraffen staar: „Til Honorar for Docenter og til Medhjælp ved Undervisningen bevilges henholdsvis 11,600 Kr. og 21,120 Kr. aarlig“. De Lærere, der er Tale om at ansætte i Kraft af denne Bevilling, er Docenter, som ikke kommer ind under de 20 — senere er det blevet 22 — Lærere, der staar nævnt i § 1, første Stykke. Bevillingen kommer altsaa slet ikke i Strid med den Bestemmelse, det ærede Medlem før nævnede.

Saa er det for øvrigt meget rigtigt, at ikke alene for Landbohøjskolens Vedkommende, men ogsaa for de andre højere Undervisningsanstalters Vedkommende er der Gang paa Gang bevilget Oprettelse af nye Stillinger som Professorer, Docenter og Assistenten ved Bevilling paa Finansloven, men Bevillingen strider, som sagt, ikke mod § 1 i Loven af 1892.

Gunnar Fog-Petersen: Naar det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) nu sagde, at han gerne vil gaa med til en Udvidelse af Landbrugsundervisningen paa Landbohøjskolen, og at Principsspørgsmaalet, om det skal bevilges paa Finansloven eller ikke, ingenting betyder for det ærede Medlem, saa ved jeg oprigtigt talt ikke, hvorpaa det ærede Medlem begrunder sin Modstand. Det ærede Medlem taler jo, som om der ingen Kommission havde sidet i denne Sag, men der er et Kommissionsflertal, som Ministeren følger her, og Sagen er drøftet grundigt i Kommissionen af de mest kompetente Mænd, man vel kan tænke sig her i Landet. Jeg kan med al Respekt for den Arbejdskraft og Indsigt, som dette Ting besidder, vanskeligt tænke mig, at en Udvalgsbehandling angaaende et særligt Lovforslag, der gaar ud paa at bevilge 16,000 Kr., skal kunne

uddybé dette Spørgsmaal ud over, hvad Kommissionsbetænkningen har gjort. Jeg tror derfor, at det reelle Moment alligevel bliver dette: Spørgsmaalet om Folketingets og Landstingets Indflydelse paa Finansloven. Thi jeg frygter for, at man venter, at der i Landstinget skal være et Flertal imod den Udvidelse af Landbrugsundervisningen, som det ærede Medlem fra Ringkøbing gerne saa gennemført. Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) tog jo netop Stilling paa Standpunktet: Lovgivning paa Finansloven eller ikke, og det ærede Medlem fra Ringkøbing maa undskylde mig: jeg kan ikke andet end notere den Kendsgerning, at i et saadant Principsspørgsmaal, der tidligere har spillet en stor Rolle her i Tinget, ser vi nu det ærede Medlem fra Ringkøbing staa ved Siden af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds.

J. C. Christensen: Jeg skal, da vi er kommet ind paa at drøfte Spørgsmaalet om Lovgivning paa Finansloven til det ærede Medlem sige, at det er sikkert nok, at hvis alle Parter er enige derom, kan man ogsaa vedtage Lovgivningsbestemmelser af særlig Art paa Finansloven, ogsaa organisatoriske Bestemmelser. Men hvis alle Parter ikke er enige, hvis det ene Ting sætter sig imod en saadan ny Bestemmelse, maa den udgaa; intet af Tingene har Krav paa at trumfe noget igennem, det er sikkert. Jeg har i det hele taget aldrig været saa ivrig for en særlig Lovgivning paa Finansloven, jeg har hele mit politiske Liv arbejdet paa, at man skulde komme overens om Finansloven, og at man saa vidt muligt ikke fik Stridspunkter af den Art. Men selvfølgelig kan man lovgive paa Finansloven, naar Tingene er enige derom. Jeg har i øvrigt slet ikke tænkt mig, at denne Sag skulde slaas op til saa stor en Sag, at den skulde blive til et Stridspunkt mellem Tingene, men det er muligt, at den bliver det, ikke mindst fordi man vil have den gennemført som Bevillingssag paa Finansloven. Jeg tror, det havde været klogere, om man fra alle Sider havde taget det fornuftige Standpunkt at sige: Lad os faa den ordnet ved et selvstændigt Lovforslag, saa bliver der ikke Strid mellem Tingene om Finansloven.

Gunnar Fog-Petersen: Ja, naar alle Parter, siger det ærede Medlem, er enige, og begge Tingene er enige! Det forekommer mig dog ikke, at dette har været det